POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: Trinominální kompozita ve francouzštině
Diplomantka: Bc. Renata Černá
Pracoviště: Ústav romanistiky FF JU v Českých Budějovicích
Vedoucí práce: doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.
Rozsah: 80 stran vč. bibliografie

Autorka si v předkládané diplomové práci stanovila za cíl charakterizovat francouzská trinominální kompozita typu *relations parent-enfants* a ověřit, zda je lze klasifikovat podobně, jako jsou v sekundární literatuře klasifikována odpovídající kompozita italská, resp. anglická.

Převážná část práce je věnována teoretickému popisu relačních kompozit a jejich vlastností na pozadí obecnějšího popisu francouzských slovotvorných procesů. Autorka nejprve vymezila derivaci a kompozici (s. 10-18), charakterizovala kompozita lidová a neoklasická (s. 19-21) a představila klasifikace kompozit se zvláštním důrazem na klasifikaci A. Bisettové a S. Scaliseho (s. 21-31). Vlastnosti relačních kompozit a jejich typy představila na s. 32-51. Teoretická část práce je poměrně zdařilá, autorka pracuje s náročnými teoretickými koncepty, které většinou správně pochopila a aplikovala. Z některých problematických bodů této části bych zmínil zejm. následující:

1) Relační kompozita si autorka vymezila jako struktury N1-N2-N3, kde je mezi N1 a [N2-N3] subordinační vztah, zatímco mezi N2 a N3 je koordinační vztah dvandva. V tomto ohledu je nekonzistentní, že jako příklady relačních kompozit prezentuje i jiné trinominální struktury, např. *coffret cadeau naissance* (s. 48) nebo *direction centre-ville* (s. 62). Binominální kompozitum *chirurgien-dentiste* patrně nebude dobrým příkladem Bauerova typu *hyponym-superordinate* (s. 30).

2) Z terminologického hlediska je zavádějící překládat „base" jako „kořen" slova (s. 12) – zatemňuje se tím důležitá debata o tom, zda jsou základem (bází!) morfologických operací kořeny nebo celá slova. Překvapivý je také termín „nejasná derivace" pro konverzi (s. 11) nebo tvrdošíjné lpění na tautologickém termínu „sémantický význam". Pojem „literární překlad" (s. 38) je v daném kontextu chybný.

3) Některá problematická tvrzení by u obhajoby bylo vhodné vysvětlit – např. v čem je systém francouzské výslovnosti nekonzistentní a jak to souvisí s definicí kompozit (s. 16), nebo proč se autorka domnívá, že kompozita musejí odkazovat na jedinečný referent (s. 47).

V empirické části práce autorka vyexcerpovala z korpusu Araneum Francogallicum minus údajně 2099 relačních kompozit (s. 57), která pak následně analyzovala. Uvedené analýzy jsou většinou správné, nicméně v tabulkách na s. 56-59 najdeme jen několik desítek kompozit – kompletní vzorek, resp. jeho celková charakteristika a analýza chybí. Není také jasné, zda oněch 2099 kompozit označuje typy či tokeny a zda jde o identifikovaná kompozita, nebo teprve excerpovaný materiál určený k třídění.

Po formální stránce práce odpovídá požadavkům. Sjednotit by bylo třeba způsob, jakým jsou uváděna kontextualizovaná příjmení autorek – někdy je diplomandka přechyluje (Mortureuxová na s. 12, Bisettová na s. 22), většinou nepřechyluje a v takových případech někdy dělá shodu v maskulinu, jako by nešlo o ženy (např. Lieber na s. 22, apod.). Pečlivější formulace a gramatickou korekturu by zasloužilo francouzské résumé.

Závěr:

Předkládanou diplomovou práci doporučuji k obhajobě s návrhem na hodnocení ještě velmi dobře.

.....
doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 28. srpna 2018